

EL

MAGAZÍN

Dijous, 10 de setembre de 2020

MÚSICA

■
Apareixen alguns dels discos que van quedar 'congelats' per la Covid

ECONOMIA

■
La fusió entre CaixaBank i Bankia, una operació amb derivada política

SOUND & VISION

■
La concentració de figures del rock que va convertir Laurel Canyon en un barri mític

VIETNAM, PAÍS DE SORPRESES

Ofereix tota mena d'atractius als turistes

VIATGES

Arnau Sañé / Matoke Travel

VIETNAM, TRADICIÓ I MODERNITAT

El sud-est asiàtic és un món a part si el comparem amb el nostre, i el Vietnam en concret és un país amb una mescla de cultures única, que fins i tot es veu reflectida en la seva llengua, molt diferent de la resta de països del voltant.

La influència francesa, combinada amb la manera de fer pròpia dels països asiàtics, dona com a resultat un territori ple de sorpreses, i la cultura ancestral és present en pràcticament totes les arts, des de la història fins a la gastronomia. A banda d'això, està farcit d'atraccions turístiques que us deixaran amb un pam de nas. Des de preciosos i tranquils paisatges de muntanya, envoltats de vegetació, fins a platges paradisiàques de sorra blanca i palmeres. La capital del país és Hanoi, i sol ser el punt de partida de la majoria d'expedicions a les terres vietnamites.

Hanoi és una ciutat que combina a la perfecció la modernitat i la tecnologia, amb la seva història i les tradicions mil·lenàries. Els gratacels dominen les alçades, mentre als seus peus milers de *vespinos* s'esmunyen entre els venedors de fruita, flors, tèxtils, artesanía, dolços i espècies, envoltats tan aviat de mercats, tallers com de temples religiosos. El caos ordenat de la ciutat es pot fer una mica estressant en un primer moment, però al cap dels dies és senzill acostumar-s'hi, fins al punt de trobar-lo a faltar un cop a casa altre cop.

Travessar el carrer, que no sempre té semàfors i on a vegades cal escapar-se entre cotxe i cotxe, és el primer repte que cal superar per poder visitar els llocs més emblemàtics de la ciutat. El primer és el mausoleu

de Ho Chi Minh, un dels militars vietnamites més reputats, protagonista durant la relativament recent guerra del Vietnam. És un bon lloc per conèixer una mica més la història bèl·lica del país i el posterior alliberament de l'actual república. Ho Chi Minh avui dia també és una ciutat, l'antiga Saigon, rebatejada al final de la guerra del Vietnam en honor al militar, que també apareix als bitllets i que és un autèntic referent per al país.

Just al costat del mausoleu hi trobem el palau reial, amb el seu impressionant jardí botànic que de ben segur mereix una visita. La majoria d'atractius turístics a Hanoi són gratuïts; de fet, el palau reial és l'únic que fa pagar entrada per visitar-lo. En aquest cas, i en algun altre, la reialesa no surt de franc. El palau és un edifici colonial francès, amb una façana groga que ressalta de la frondosa vegetació del jardí. Avui en dia, s'utilitza com a lloc de recepció de les autoritats estrangeres.

A poques hores per carretera de Hanoi, hi trobem un dels llocs més emblemàtics de tot el país, del qual gairebé segur haureu vist una postal en alguna revista: la badia de Ha Long. La multitud de formacions rocoses de la badia reposa sobre les aigües calmades i poc profundes del mar de Xina, i dona lloc a un paisatge únic al món. És com si la badia fos un coixinet de cosir, travessat per milers d'agulles de roca de totes les formes i mides, amb centenars d'embarcacions passejant turistes embadalits per la bellesa salvatge de l'indret. L'escenari ha aparegut en algunes pel·lícules com ara *Indoxina* (1992) i *Kong, l'illa calavera* (2017).

Una de les llegendes més conegudes sobre la formació de la badia diu que va ser quan l'emperador Jade va demanar ajuda a uns dracs per defensar-se de la invasió xinesa. Aquests dracs, en comptes d'escopir foc, van projectar milers de joies de la seva gola que van formar una muralla, i el que en queda avui és la multitud de formacions rocoses de Ha Long. La millor manera de visitar la zona és en vaixell, d'aquesta manera es pot recórrer una bona part dels més de 1.500 quilòmetres quadrats i les més de 2.000 formacions rocoses que s'hi troben. Estigueu al cas, abans de pujar al primer que trobeu o de fer cas als pescatoristes que se us tiraran a sobre, val la pena mirar bé quina és la millor opció, més que res per la relació qualitat-preu. És interessant arribar fins al parc nacional de Cat Ba, situat a l'illa més gran i una de les visites imprescindibles de Ha Long.

A uns 300 quilòmetres al nord de Hanoi, hi trobem una altra de les meravelles que ens ofereix el Vietnam: les muntanyes de Sapa. La petita ciutat i les valls del seu entorn ofereixen un paisatge preciós de terrasses, arrossars i diversitat ètnica. A la ciutat, el mercat de Bac Ha concentra gran part de l'activitat, i es converteix en un alegre i acolorit eixam de gent d'una munió de cultures diferents del nord del país. Les muntanyes de Sapa són ideals per fer excursions, tot gaudint de l'esglaonat

paisatge verd, i fins i tot passant la nit en alguna granja rodejada d'arrossars. Hi ha rutes a peu per a tots els gustos, des d'unes hores fins a uns quants dies de *trekking*. Una de les caminades per fer en un dia més recomanables és la que porta a les cascades de Thac Bac. També són conegudes com les cascades de plata, pel color de l'aigua al caure precipici avall, i són una atracció de turistes constant, i no és casualitat. Tot i així, la localització de les cascades, a 12 quilòmetres de Sapa, les converteix en un lloc tranquil i relaxant, mai gaire massificat. El camí pot semblar llarg, però les vistes que ofereix i la recompensa final fan que l'excursió valgui la pena. Cal tenir en compte que el punt final des d'on s'observa el doll d'aigua platejada es troba a 1.800 metres d'alçada, així que, tot i que el clima del país és tropical, és recomanable portar algun abrillat per si de cas.

Per acabar un viatge atrafegat, sempre va bé agafar-se uns quants dies de calma, i el millor lloc per fer-ho és a les platges paradisiàques de Nha Trang. A una hora en avió des de la capital, hi trobem una meravellosa platja de sorra blanca i aigües transparents que no es queden gens enrere pel que fa a comoditat i confort. A més, també hi ha algunes visites interessants per fer a la zona, per trencar amb la monotonia. Una de les més recomanables és l'illa de Hon tre, a la qual s'hi accedeix en un telecabina que recorre més de tres quilòmetres penjant sobre el mar. Un cop a l'illa, és obligat caminar entre les torres Po Nagar, un conjunt de temples de la dinastia Cham, que daten del segle VIII i que tenen certes similituds amb els coneguts temples d'Angkor de Cambodja.

- La moneda oficial del Vietnam és el dong. Un euro equival a uns 27.500 dong. A la major part del país s'utilitza el dòlar americà com a moneda habitual, i els dong es reserven per a compres petites als mercats locals o paradetes del carrer.

- El clima del Vietnam està força marcat pels monsons d'hivern i d'estiu, així que la millor època per evitar les pluges i la humitat excessiva és a la primavera i a la tardor. Tot i així, encara que es viatgi en època de pluges, aquestes no acostumen a allargar-se més de mitja horeta al dia, així que no són un impediment com a tal.

- Per moure't pel país, el transport públic és una bona opció. Dins de les ciutats, el millor és desplaçar-se en *tuk-tuk*, una mena de tricicle molt comú al sud-est asiàtic. També pots llogar motos tipus *scooter* a un bon preu. Això sí, cal deixar el passaport com a garantia.

- Per menjar, la manera més econòmica és a les paradetes del carrer. Si hi ha força gent normalment vol dir que el menjar és del dia i de bona qualitat, i amb l'equivalent a tres o quatre euros omplireu l'estómac fins a vessar.

AGÈNCIA DE VIATGES

Pg. Domènec Sert, 1, TARADELL
93 131 46 65 / 636 85 38 80
info@matoketravel.com

**MATOKÉ
TRAVEL**

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Els perquès de la concentració bancària

L'anunci de la fusió de CaixaBank amb Bankia va camí de ser el gran esdeveniment econòmic d'aquesta tardor. Faltats de notícies encoratjadores en el terreny de l'economia els governants, els mitjans i tot el pensament dominant a dreta i esquerra s'esforcen a donar-ho per virtuosos. Se'n expliquen les enormes bondats que, afirmen alegrement, això tindrà en la salut del sistema financer espanyol i de retop en tota la societat. Es produeix allò tan habitual de repetir un tòpic fins a convertir-lo en veritat incontrovertible, però sense gaire interès a escatir si el que s'afirma és realment cert. Diuen més que argumenten que aquesta fusió és necessària i que s'alinea amb les directrius que emanen del Banc Central Europeu d'anar cap a institucions financeres més grans i més capitalitzades. La dimensió importa, manifesten amb rotunditat. Es crearia així el primer grup bancari espanyol i tot porta a pensar que el sistema financer d'origen espanyol es reduirà pràcticament a tres fitxes. El proper a ser absorbit, encara no se sap per qui, serà el Banc de Sabadell. Fora hi quedaran només algunes marques residuals. La finalitat de la fusió és òbviament reduir costos, tenir més musculatura per expandir-se comercialment i, secundàriament, millorar les ràtios d'eficiència i de solvència. El primer que es farà serà tancar milers d'oficines i acomiadar desenes de milers d'empleats, la majoria dels quals engruixiran molt abans d'hora les ja debilitades arquitectures del sistema de pensions. Vull dir, que ho pagarem entre tots. S'aprofundirà, també, cap a aquest sistema bancari

cada vegada més eteri on la finalitat no resideix a atendre la gent i proporcionar-li un bon servei sinó a atraure i fer un bon marge de negoci en la gestió de plans d'estalvi i fons de pensions. Deixar diners a les famílies, autònoms o a les petites empreses ja fa temps que va deixar de ser una activitat considerada prioritària. Les *economies d'escala* poden ser bones per als que les practiquen però acostumen a ser pèssimes per als que han de rebre els serveis.

Sorpren que entre tant polític i economista liberal, que quan toca defensar el mercat argumenten els beneficis de la lliure competència, s'abonin i es defensen aferrissadament justament processos de concentració que ben segur contribueixen a disminuir quan no a falsejar l'esperit de la competència i a empitjorar la possibilitat de tria dels consumidors i les prestacions que se li ofereixen. Es pot dir el que es vulgui, però un mercat captiu on operin només tres corporacions resulta ser el que l'economia ha definit tradicionalment con un oligopoli, un àmbit en el qual més que confrontació comercial el que hi ha és acord, pacte i repartiment del mercat. Quan els tres grans tenen, a més, una dimensió que sobrepasa en molt el PIB de l'Estat i el 75% del mercat bancari espanyol, la capacitat d'embriagar aquest sector financer per posar-lo al servei de l'economia productiva resulta nul·la. No s'alinearàn amb les polítiques públiques, més aviat les dictaran. Que el 14% del nou banc fruit de la fusió de les antigues dues grans caixes sigui públic no hauria de significar un problema com

estableixen alguns puristes, sinó més aviat una petita oportunitat per tal de preservar algunes finalitats econòmiques i creditícies en bé de la ciutadania.

Un debat paral·lel però no menor d'aquesta fusió fa referència a l'adscripció territorial de l'entitat resultant. Una falsa discussió que acostuma a centrar-se en la seu corporativa, cosa que té una importància molt relativa. CaixaBank fa molt temps que va deixar de ser La Caixa. No és només un canvi de nom, ni tan sols de trasllat de la seu a València temerosa aquesta entitat de la inseguretats política i jurídica que els creava el procés independentista. Sempre s'ha sentit i actuat per sobre de les institucions catalanes. El seu mercat és el conjunt espanyol. El seu volum de negoci a Catalunya només li representa el 16% del total, mentre que a Madrid és del 30%. I això abans de fusionar-se –o si es prefereix, absorbir– amb una entitat que és per definició madrilenya. Els grans bancs, com les grans corporacions, són extraterritorials i s'han emancipat de dependències. Només segueixen la seva dinàmica interna encarada al creixement i l'expansió i a les demandes d'uns accionistes que no esperen vincles patriòtics sinó repartiment de dividends i augmentos sostinguts de la cotització borsària. Aquesta és la lògica. No és que Catalunya hagi perdut ara la millor peça d'un sector financer propi. En realitat, mai l'ha tingut. La propera i definitiva *pèrdua* serà el Banc de Sabadell. Les dinàmiques del mercat global no ajuden, però encara menys la falta de projecte i polítiques al respecte. Una evidència més.

Llorenç Capdevila

DE REÜLL

Humilitat

Entre les qualitats humanes que més caldria apreciar i que, en canvi, menys es valoren en aquesta societat depredadora on la norma són les sentències categòriques (“jo tinc raó i la resta s'equivoca”) hi ha la humilitat. El diccionari diu que és humil aquell “que es té per menys del que val, que es rebaixa voluntàriament davant dels altres”. En un món depressiu que necessita el constant bombardeig de missatges d'autoestima i autoafirmació, doncs, convidar a la pràctica de la humilitat sembla poc aconsellable. És clar que no proposo pas posar en valor la humiliació, que és al que pot abocar un excés d'humilitat. El que reivindico és aquella humilitat que connecta amb la senzillesa, la modèstia, la discreció... i la contraposició a l'altivesa.

No fa gaire, en una llibreria que freqüento sovint, vaig sentir per casualitat la conversa entre un client i el llibreter, que també fa d'editor. El primer afirma-

va que té escrites pàgines memorables i que escriu molt bé; de fet, sense ruboritzar-se, assegurava que ho fa millor que la majoria dels autors consolidats i que, per tant, seria una ximpleria deixar-se perdre l'oportunitat de publicar els seus textos, que n'hi portaria una mostra perquè els valorés. Potser és veritat que aquell senyor és un veritable fenomen literari i resulta que d'aquí a un temps el veurem convertit en un dels grans noms de les nostres lletres. Però deixeu-me que ho dubti. Si fos així, possiblement hauria trobat altres vies per publicar alguna de les seves genialitats.

Els qui ens movem en el món de la lletra impresa (editors, llibreters, autors, professors de literatura...) sovint som interpel·lats per algú que ha escrit un llibre i vol el parer d'un *expert*. Tots aquests autors inèdits demanen el mateix: sinceritat. Però en realitat no la volen. El que busquen és aprovació i ovació. Es pre-

senten amb una aparent humilitat, tot pidolant una opinió clara i franca. Però l'experiència ens diu que si la sinceritat passa per una valoració negativa més val estalviar-la, tret que ja ens vagi bé que aquell que ens demanava claredat i franquesa ens giri la cara amb menyspreu o ens digui obertament que no en tenim ni idea (que, d'altra banda, potser és cert). Les editorials tenen fórmules per rebutjar originals amb elegància (“és una bona obra, però no encaixa en la nostra línia editorial”), perquè cap autor no vol sentir com li trinxem allò que considera una obra mestra. Confesso que he de tenir molta confiança amb algú (i, tot i així, anar amb peus de plom) per fer-li notar algun defecte en el que ha escrit. És molt més pràctic, sobretot si volem continuar saludant l'autor, limitar-se (humilment) a esquivar la resposta o, com a molt, desgranar les virtuts del text. Dels defectes ja se n'encarregarà el pas del temps.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Dolors Altarriba

Les ombres de Schiavone

Pols i ombra és la sisena entrega de la sèrie de novel·les policiaques que tenen com a protagonista Rocco Schiavone, un subcap (*vicequestore*) de la policia italiana, romà de naixement i convicció però que treballa a la vall d'Aosta, al nord d'Itàlia, després de ser castigat per haver tingut un incident amb el fill d'un polític poderós. El personatge és vidu, però la seva dona és present a totes les novel·les com aquella veu que el fa aixecar quan està ofuscat. En aquesta secció vam parlar de la seva primera entrega, *Pista negra*, fa un parell d'anys. Era la primera. Aquesta és la sisena i es nota la diferència. No tant en les característiques del protagonista, que es manté amb les seves virtuts i els seus defectes, sinó per un millor resultat de les trames que hi apareixen. L'autor, Antonio Manzini, que va ser alumne d'Andrea Camilleri, està seguint l'estela del desaparegut autor sicilià.

En aquesta ocasió, Schiavone es troba amb un cadàver llançat i mort en un altre lloc en circumstàncies que fan pensar que és accidental. El cas haurà de quedar tancat per la intervenció de les forces superiors, un final que també pot ser recuperable per l'autor en una altra ocasió. Perquè les històries d'aquesta sèrie tenen memòria. Evident-

ment es poden llegir una a una però, com passa també en aquest volum, un segon cas ocupa el policia després que un altre cadàver, aquest cop a Roma, aparegui amb un paper amb el número de telèfon del vicequestor a sobre. Tibant del fil, ens enllaça amb l'assassinat de la dona d'un amic seu (morta per error), l'intent de venjança d'aquest i com els seus companys proven d'ajudar.

Després de *Pista negra* van aparèixer *La costella d'Adam*, *Temps boig*, *Sol de maig* i *7-7-2007*. *Pols i ombra* ja fa mesos que es va enfilars als primers llocs de les llistes de llibres més venuts a Itàlia, on va sortir ja el 2017. Aquest any s'ha publicat en català i en castellà i tot i que és una excel·lent lectura d'estiu, per allò del temps de vacances, no té temporada. Destaca de les novel·les el sentit de justícia –encara que sigui la seva– del personatge, que no sempre compleix la normativa o diguem que té els seus propis procediments per aclarir cada cas o atorgar a cadascú el que es mereix. Amb aquesta sisena entrega, l'autor es consolida amb una escriptura que combina la ironia amb la reflexió mentre va posant sobre la taula el que afecta un país com Itàlia i les diferències encara presents entre el nord i el sud.

POLS I OMBRA

Autor: Antonio Manzini

Traducció: Anna Casassas Figueras

Editorial: Edicions Salamandra

Lloc i any d'edició: Barcelona 2020

Nombre de pàg.: 379

Anna Ruiz Mestres

Inshallah! (tant de bo!)

Dones valentes és un immens vitrall gòtic compost per les vides de dones de l'Orient Mitjà descrites per la mirada atenta de la TFT. Llegint-la, es projecta una amalgama d'històries colpidores que volen sacsejar aquest mar d'indiferència vers aquests territoris on les dones i els infants viuen una tragèdia massa temps ignorada.

L'estil audaç i fresc de l'autora narra amb senzillesa i claredat els fets, trets propis del periodisme, sí, però ella vol més que això, vol que despertem i que actuem i llavors la llengua s'omple d'adjectius colpidors, provocatius, a l'estil de Pla, i de complements de nom, de preguntes retòriques, etc. Aportant un toc literari a l'obra. Tot al servei de la denúncia d'uns fets massa temps invisibi-

litzats. Aquesta empenta la veiem també quan l'autora és davant la càmera, a TV3.

Cada capítol és un cas dolorós, on se'ns mostren situacions diàries, galàctiques, que no semblen del segle XXI.

Malgrat tot, es respira una flaire d'esperança. El patiment transforma, com aus fènix, aquestes dones, maltractades, violades, esdevingudes esclaves sexuals, torturades... que s'aixequen consci-

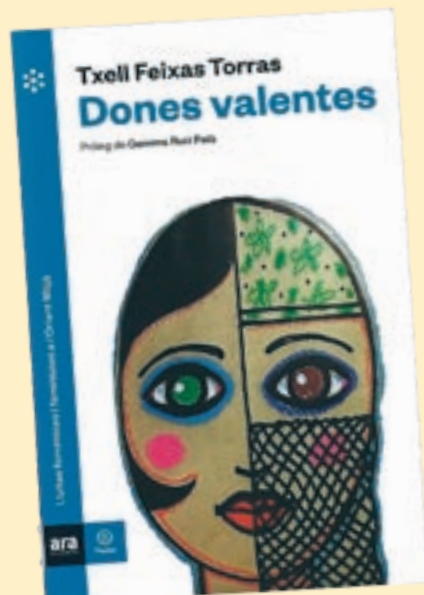
ents que l'única arma que tenen és ser dones, vet aquí la feblesa i la força!

Coneixerem històries que van des de l'art fins a les armes en la recerca de la dignitat esperada, en la superació del trauma viscut, en la fràgil confiança que se'n sortiran. Passarem per l'Afganistan, on la llei tribal prima sobre la justícia; pel Líban, on la vexació de les treballadores de la llar (*maid*), immigrants, les aboca al suïcidi, o pels camps de refugiats dels sirians... I malgrat tot, viurem les seves iniciatives per superar aquest infern. Coneixerem les milícies de dones kurdes, el malson de l'Estat Islàmic, ja que si els matava una dona aniria a l'infern per tota l'eternitat.

Mirarem una ciutat només de dones, Jinwar (dona, vida/terra espai), on es podien refer dels inferns personals i sobreviure enmig de la barbàrie, però el dictador Erdogan els ho va arrabassar. Elles, esquerdades per dins i per fora, menystingudes a la tribu i a la família, viuran un dels primers genocidis del segle XXI de l'ètnia yazidita.

I encara un altre drama esfereïdor és el de la infància, on viure i morir massa vegades és una qüestió de gènere, on la resiliència d'aquestes criatures esdevé l'única força per tirar endavant. Trencats, aixequen el cap amb tendresa i la TFT ens acosta a diverses ONG que fan el que poden per reconstruir-los.

Aquestes macabres situacions s'alimenten de la nostra indiferència col·lectiva, d'aquest silenci còmplice, mentre anem mirant cap a una altra banda i els infants i les dones, malgrat tot valentes, viuen un món de terror. Fins quan seguirem girant el cap? Tant de bo, Inshallah, ho deixem de fer ben aviat!

DONES VALENTES

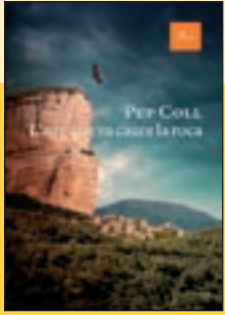
Autora: Txell Feixas Torras

Editorial: Ara Llibres

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020

Nombre de pàg.: 172

NOVETATS EDITORIALS

'L'any que va caure la roca'

Pep Coll / Ed. Proa

Corre l'any 1975. Uns joves que tornen de la discoteca es troben que una allau de pedres ha sepultat el poble on viuen. El poble que els enfrontava també amb les generacions dels pares, perquè ells no volien quedar-s'hi creant la terra. És el moment d'emprendre una nova vida i fer realitat els somnis, just en un any en què moltes coses canvien.

'El rai dels innocents'Quim Español
Ed. de 1984

Una persona modesta i amb un punt d'innocència pot sobreviure en la societat d'avui, despietada? Aquesta pregunta és la que es fa l'autor a través del protagonista d'aquesta novel·la. En David viu en un dels barris límit d'una ciutat, en un context dur i desagradable, en què l'únic oasi és una escola on conviu gent de molts orígens.

'La vida mentidera dels adults'

Elena Ferrante / La Campana

Ningú no ha aclarit encara qui s'amaga sota el nom d'Elena Ferrante, l'enigmàtica autora (o autor?) de les *Cròniques del desamor* o de la saga *Dues amigues*. Ara ens porta una història ambientada al Nàpols dels anys 90, la de Giovanna, filla d'una família benestant, i del seu viatge iniciàtic per descobrir una ciutat que ni imaginava que existia.

'Tornarem a vèncer'O. Junqueras / M. Rovira
Ara Llibres

Escrit a quatre mans per Oriol Junqueras i Marta Rovira, malgrat la distància i les limitacions a la llibertat que els separen, aquest llibre dibuixa el que consideren que ha de ser el full de ruta cap a la independència. L'objectiu, asseguren els autors, ha de ser el de preparar-se per a un nou embat, però aquesta vegada amb opcions de guanyar-lo.

'Des de la graderia'J. Arumí, A. Juncà i G. Pla
Eumo Editorial

Vull que el meu nen jugui al Barça? A quin club l'he d'apuntar? I quin paper hi he de fer jo, en la seva pràctica esportiva? El paper dels pares als camps d'esport no sempre és un exemple per als fills, i d'això parlen els autors d'aquest llibre, de com ajudar que l'esport sigui, a més de competició, plaer i eina d'aprenentatge.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Geografia Literària dels Països Catalans
www.endrets.cat

Llorenç Soldevila

Santíssim Misteri

“ Als peus del Crist del “Santíssim Misteri”

Orfe ton front de la claror eucarística que il·luminà tants segles vall i prades –enyorança del cor que encara en plora– buida, per malvestat i dol, la testa del miracle de Déu, humils, s'inclinen genolls i llavis als teus peus immòbils. No fórem dignes de servir el prodigi. Si del teu noble cap l'alba coloma s'allunyava per sempre, ta plenitud de Redemptor donava ferma i pietat als peus benignes que aquí restaren com perdó tangible oberts al penedir del vostre poble com un jorn als cabells de Magdalena. A ells s'emparen rieral i comes, llavis i cor, batec de nostra vila, peus de misericòrdia i tendresa, peus que, d'infants, vetllàrem amb la mare, peus ennegrits d'oració i de besos. ”

Joan Baptista Bertran

AUTORJoan B. Bertran
(1911-1985)**OBRA**'Més enllà dels ulls'
(1983)

Quaderns Crema

INDRET

Monestir

MUNICIPISant Joan de les
Abadesses**COMARCA**

Ripollès

Del conjunt patrimonial del monestir de Sant Joan destaca sobretot el grup escultòric que presideix l'absis major, un Davallament tallat el 1250 i considerat com una de les mostres més destacades del romànic català. L'obra es coneix també amb el nom del Santíssim Misteri, ja que el 1426 es van trobar les restes incorruptes d'una hostia consagrada, a l'interior d'un reliquiari amagat en el cap del Crist. Aquest poema li va dedicar el poeta i jesuïta santjoaní Joan Baptista Bertran, i és adient de llegir aquesta setmana en què s'escau la festa major de Sant Joan, dedicada al Santíssim Misteri, encara que enguany no es pugui celebrar.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

137

LÈXIC

Mirades III

Avui tractarem per última vegada de les diverses mirades que podem fer en diferents situacions de la vida. I començarem amb un personatge de ficció que va inspirar molt els cineastes i els escriptors. Parlem de Sam Spade, el famós detectiu de l'escriptor Dashiell Hammett, que es diu que tenia una **mirada d'àguila**, això és, una **mirada penetrant, escrutadora**. Dels investigadors privats, també se'n pot dir que quan arriben a l'escena del crim el que han de fer és **escrutar, escodriñar** o **esguardar**, en altres paraules 'investigar a fons per descobrir o saber alguna cosa' o bé 'examinar, explorar alguna cosa amb els tots sentits, minuciosament, tractant de conèixer-ne

totes les circumstàncies'.

Els detectius són observadors per naturalesa, per tant, han de **fixar-se** en tot: en els gestos dels informadors o dels sospitosos, en petits detalls, en la manera de parlar, en les contradiccions que trobin, etc. Si algun sospitós fa una **mirada furtiva**, és que la fa d'amagat, procurant escapar de l'atenció, de la gent. Algú –segurament tots vosaltres– pot en cert moment **mirar de cua d'ull**, que vol dir 'amb les ninetes dels ulls girades cap a un costat, de reüll'. Ho fem sovint quan observem dissimuladament o quan hi ha una certa malfiança o antipatia. I amb aquest petit comentari acabem l'article d'avui. A reveure!

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de **vic.ass@cpnl.cat**

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ENGLISH IN A BITE

ANGLÈS

Back to school!

The day has finally arrived... the kids are going back to school! Some of us (parents and kids) are feeling nervous, some of us are feeling excited, and perhaps some of us are feeling a little bit relieved. However we're feeling, it's a big step in getting back to a sense of normality.

This week we're looking at vocabulary related to school. Can you find the odd word out, and say why it's different?

1	teacher	pupil	headteacher	parent
2	folder	rubber	pen	ruler
3	PE	science	biology	physics
4	assignment	marks	project	essay
5	blackboard	chalk	desk	chair
6	playground	classroom	gym	books
7	assist	attend	revise	study
8	lecturer	student	professor	tutor

Good luck to everyone starting back next week, and most of all, have fun!

English in a Bite Tip

Over the next few weeks, the teachers here at the Escola d'Idiomes are going to give you some handy tips to help you improve your English. We're going to start with the dreaded phrasal verbs!

To learn phrasal verbs, learn them either by topic, or by participle (preposition). Instead of memorising a list, try to study them in context, for example, in a sentence. A good way to do this is to personalise them, so write a sentence about yourself, using the phrasal verb. For example: I get up at 7am. I set off at 8:30am. I get on well with my brother, but I don't get on with my sister. I take after my mother.

ANSWERS: the American words and their British equivalents, in the same order:

American English: store, fall, elevator, parking lot, sidewalk, subway, gasoline, candy, drugstore, stand in line, liquor store, one-way (ticket), pacifier, faucet, hood, bill, smokestack, purse, street musician, streetlight, blow-out, baby carriage, vacation

British English: shop, autumn, lift, car park, pavement, underground, petrol, sweets, chemist's, queue, off-licence, single (ticket), dummy, tap, bonnet, (bank) note, chimney, handbag, busker, lamppost, puncture, pram, holiday

CATALÀ

Tornem a l'escola!

Finalment, ha arribat el dia... La canalla torna a l'escola! Alguns de nosaltres (pares, mares i infants) estem nerviosos, alguns estem excitats i alguns fins i tot ens sentim una mica alleujats. En qualsevol cas, és un gran pas en el camí de tornada a algun tipus de normalitat.

Aquesta setmana treballarem vocabulari relacionat amb l'escola. Podeu trobar la paraula que no està relacionada amb les altres i dir-ne el perquè?

L'Escola d'Idiomes de la UVic ja té oberta la matrícula als cursos de l'any 2020-21. Cursos oberts a tot-hom. Proves de nivell gratuïtes. Disposem d'una àmplia oferta de nivells i horaris. Informa-te'n a <https://www.uvic.cat/idiomes> o a idiomes@uvic.cat

Us desitgem molta sort a tots i totes els que torneu la setmana que ve. Pas-seu-ho molt bé!

Consell de la secció English in a Bite

Durant les properes setmanes, el professorat de l'Escola d'Idiomes de la Universitat de Vic us donarem alguns consells pràctics per millorar el vostre anglès. Començarem amb els temibles *phrasal verbs*!

Per aprendre els *phrasal verbs*, és millor que ho feu per tema o per preposició, que no pas memoritzar una llista. Mireu d'estudiar-los en context, per exemple en una frase. Una bona manera de fer-ho és personalitzar-los. Escriviu una frase sobre vosaltres on utilitzeu el *phrasal verb*. Per exemple: I get up at 7 am. I set off at 8:30. I get on well with my brother, but I don't get on with my sister. I take after my mother.

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Sagi Serra

LED ZEPPELIN
'Physical Graffiti'

Swan Song Records, 1975

Aquest és el sisè disc d'estudi del mític grup britànic i el primer gravat per la seva mateixa discogràfica. És un doble àlbum en el qual el grup demostra descaradament la seva potència creativa i expressiva. Poques setmanes després de la seva publicació era simultàniament número 1 a les llistes britàniques i nord-americanes i això també va fer augmentar les vendes dels seus cinc discos anteriors. La revista *Rolling Stone* el té col·locat al número 70 de la seva llista "Els 500 millors àlbums de tots els temps". Robert Plant, vocalista del grup, ha reiterat en diferents entrevistes que *Physical Graffiti* és el seu treball preferit de Led Zeppelin. El disc conté 15 cançons compostes pels quatre membres del grup: Robert Plant, veu; Jimmy Page, guitarra; John Paul Jones, baix, i John Bonham, bateria, si bé aquest no va participar –en la composició– de sis temes.

En un dels temes, "Boogie with Stu", hi col·labora al piano Ian Stewart (el sisè Rolling Stone). Hi ha cançons llarguíssimes com "In My Time of Dying", que dura 11 minuts, fins a molt curtes com "Bron-Yr-Aur", que dura dos minuts pelats i és una autèntica exhibició de la tècnica i habilitat de Jimmy Page a la guitarra. Alguns dels temes de *Physical Graffiti* es van convertir en habituals dels concerts del grup.

NOTES

Arriben alguns dels discos congelats per la Covid

L'esclat del coronavirus va capgirar les previsions de moltes de les bandes que tenien previst publicar nou disc durant la primavera. Els Amics de les Arts, Pau Vallvé, Glaucs, Judit Neddermann, Sílvia Pérez Cruz o Roger Usart són alguns dels artistes que van ajornar el llançament d'uns nous treballs que ara, a poc a poc, sí que arribaran a les botigues (o millor dit, a les xarxes) durant aquestes properes setmanes. Un dels llançaments més esperats és el del cinquè disc d'Els Amics de les Arts, que s'havia de publicar el 20 de març. Finalment, *El senyal que esperaves* (Música Global-Universal Music, 2020) es publicarà el 18 de setembre amb un total de deu cançons produïdes per l'escocès Tony Doogan (David Byrne, Snow Patrol, Belle and Sebastian), que ja es va encarregar del seu anterior treball, *Un estrany poder*. El retard de la sortida ha implicat que la banda ja hagi avançat cinc de les cançons que formen part de l'àlbum, "El meu cos"; "El senyal que esperaves", "Et vaig dir", "No vam saber tornar" i "Semblava que fossis tu". Aquests propers dies també es publicarà finalment *Llamp de bosc*, l'esperat nou disc de Roger Usart, que s'estrenarà cantant en català. Sílvia Pérez Cruz també ha anunciat que el seu nou treball, *Farsa*, sortirà a l'octubre; Pau Vallvé publicarà disc també a mig setembre, i el darrer treball de Glaucs ja va sortir a principis d'estiu. En música, i més en temps de pandèmia, és evident que val més tard que mai.

EL TEST
Dolça Albert

Primer instrument que vas tocar? El piano. **Primer grup del qual vas formar part?** La Banda Municipal de Sabadell. **Primer concert en directe?** A la festa major de Ripoll amb la Banda Municipal de Sabadell. **Primer disc que et vas comprar?** *La Création de monde, Le Boeuf sur le toit* i *Saudades du Brasil* de Darius Milhaud dirigit per Leonard Bernstein. **Quants discos tens?** Algunes dotzenes però ara faig anar més Spotify. **Salva'n tres.** *Don Giovanni*, de W. A. Mozart amb la Wiener Philharmoniker; *St. Matthew Passion*, de J. S. Bach dirigit per J. E. Gardiner, i Roger Mas i la Coblà Sant Jordi-Ciutat de Barcelona.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

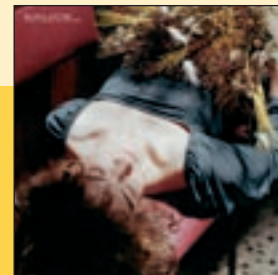
Jordi Sunyer

PAUPIRIPAU
'Pau al món'

La nòmina d'artistes que es podrien entaforar al cabàs del pop metafísic –un subgènere nostrat que lideren patums com El Petit de Cal Eril o Ferran Palau– ja té un nou adept: Paupiripau. Darrere d'aquest nom simpaticot no s'hi amaga un animador infantil sinó Pau Giralt, un emporanès que en el seu disc de debut ens porta a passejar per un món oníric i fantàstic tocat per la tramuntana i la Covid-19. Al treball hi destaquen peces com *Del garatge a l'espai* o *El manifest hippie*, dues declaracions d'intencions ideals per desconnectar i volar ben alt.

BASTARDS 'Arrels,
lluita i punk rock'

Amb el títol ja ho deixen ben clar. Els vallesans Bastards s'estrenen discogràficament amb un àlbum amb lletres crítiques, reivindicant les seves arrels i, a la seva manera, deixant clar també l'amor per la seva comarca cantant que "els anys passen i seguim resistint aquí al Vallès. I veig amb impotència com tot ha anat canviant / i enyoro aquells col·legues, que tan d'hora van marxar / i és una gran merda que ens haguem fet tan grans / però ser un neuròtic no és tan dolent si ho ets aquí al Vallès". Així acaba *Vallès*, la desena i última cançó d'un disc honest i sincer.

MARIA JAUME
'Fins a maig no
revisc'

Maria Jaume és el Pau Vallvé femení i de les Illes. Els seguidors del músic barceloní, per tant, és obligat que parin l'orella a una proposta que a més va ser la guanyadora de la darrera edició del Sona 9, el concurs més prestigiós de l'escena musical dels Països Catalans. Jaume té una veu crua i alhora suggerent i en les deu cançons del seu treball de debut deixa clar que beu tant de cantadores de l'escena indie-folk internacional com dels grups *poperos* de la interessant escena que hi ha ara mateix a Mallorca. Per cert, el disc l'ha produït el mateix Vallvé. Tot lliga.

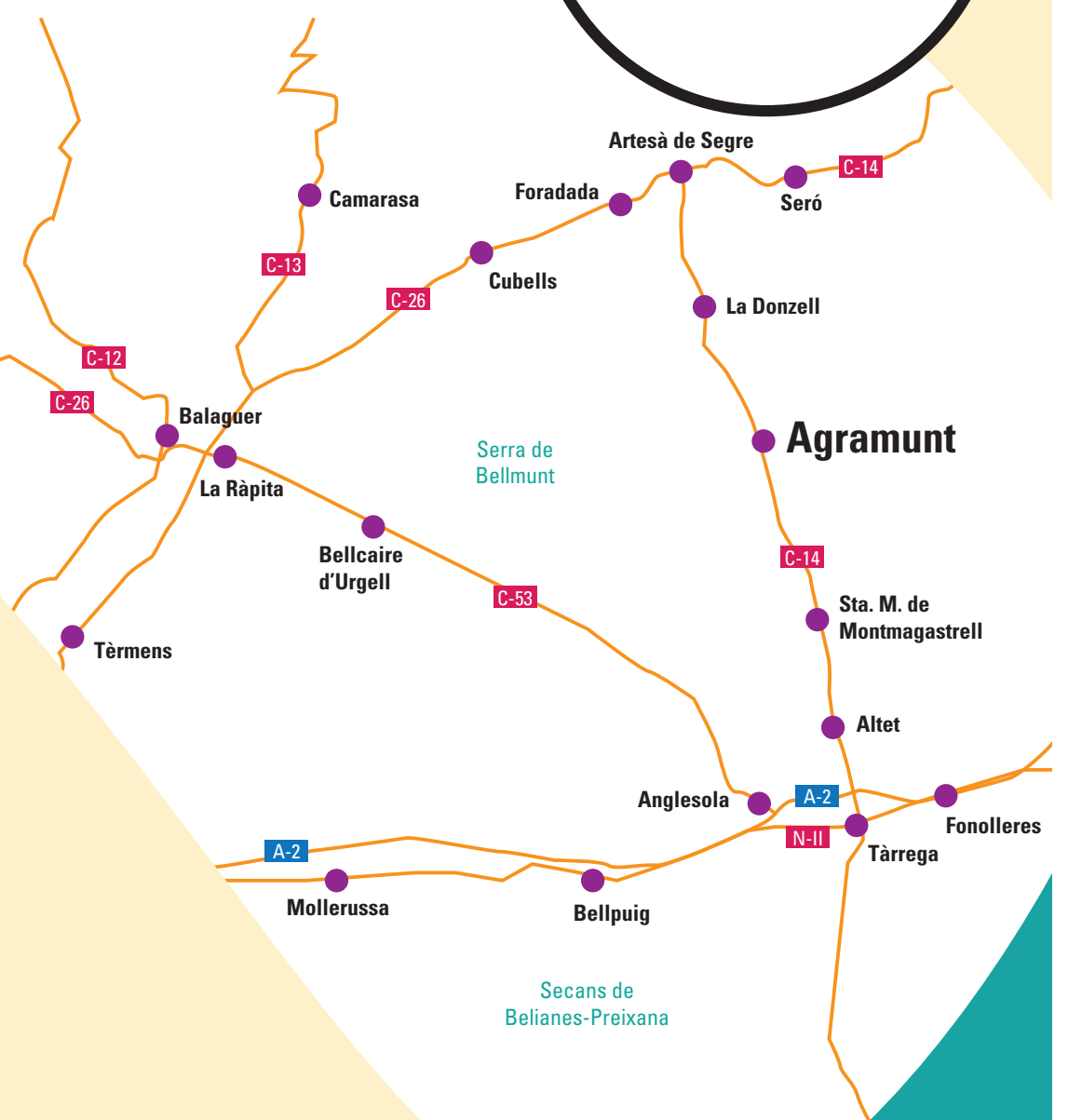
Capítol 2

L'URGELL

Agramunt, terra de torróns

Passejar pels carrers d'Agramunt és sinònim de descobrir el territori amb els cinc sentits. L'art contemporani de Josep Guinovart es viu amb el tacte i a la casa museu Lo Pardal ens endinsem en l'obra experimental de Guillem Viladot. L'església de Santa Maria és un tresor per a la vista i els torróns i la xocolata a la pedra són mel (literalment) per al sentit gustatiu. A través del patrimoni material d'aquesta vila es pot fer un viatge en la història de Catalunya amb parades a cada segle des de l'any 1163, quan el municipi obtingué la carta de població. La que anys enrere fou capital del comtat d'Urgell és avui la capital catalana del torró.

Les places d'Agramunt són una bona manera d'entendre el seu passat. La plaça del Pou, on antigament hi havia la boca del pou

públic, és actualment una de les cruïlles més importants del poble. La plaça del Mercadal, quadrada, simètrica i porticada, fou una de

UNA MIRADA AL PATRIMONI

L'art de la terra

Josep Guinovart va passar part de la Guerra Civil a Agramunt. Aquella situació i aquell indret es convertiren en fonts d'inspiració per a l'artista. Guinovart, fill il·lustre del municipi, converteix l'horror bèl·lic en art. Materialitza el paisatge agramuntí de tot un any en una obra de gran format: les Quatre Estacions. Fins i tot porta la cabana on va passar aquella època grisa al que avui és l'Espai Guinovart.

Una joia en forma de porta

A mitjans del segle XII es va començar a construir Santa Maria d'Agramunt. És una església romànica de transició al gòtic que acull petites joies com el retaule de la Mare de Déu dels Socors, patrona del poble. A l'exterior hi llueix el seu millor atractiu: l'extraordinària portada del segle XIII, un llibre esculpit en pedra.

les primeres places catalanes edificades amb un projecte previ i a la plaça de l'Ambal s'hi pot admirar la façana barroca porticada

de l'edifici principal. A prop del passeig del Sió, i al costat del Pont Romànic, s'hi troba la plaça del Torronaire.

L'Espai Guinovart, inaugurat el 1994, és un centre d'art contemporani

La cabana, el refugi

Aquesta és una de les tres obres permanents visitables a l'Espai Guinovart. És una recreació de les cabanes de tros on veïns de l'entorn rural es refugiaven durant els bombardejos. A dins d'aquesta instal·lació interactiva, un cel ple de constel·lacions, un llamp que il·lumina i penetra la terra i una alzina al centre, protagonista del paisatge natural.

De temple a refugi

Santa Maria d'Agramunt amaga un secret a les seves entranyes. El que segurament fou, en els orígens, la cripta del temple es convertí ara fa un segle en un refugi antiaeri. És visitable i acull una mostra gràfica permanent sobre l'impacte de la Guerra Civil en aquest municipi.

Agramunt es converteix en la capital del dolç cada primera quinzena d'octubre amb la Fira del Torró i la Xocolata de Pedra. Des del 1988, s'hi

mostren elaboracions tradicionals i s'hi presenten les novetats de la temporada. Però no sols de torrons viu la vila.

PRODUCCIÓ AGROALIMENTÀRIA

El torró, un reclam

El torró d'Agramunt compta amb la denominació d'Indicació Geogràfica Protegida. La millor ocasió per tastar-los i gaudir de l'experiència és a l'octubre, quan se celebra la Fira del Torró i la Xocolata a la Pedra. Per desestacionalitzar aquestes postres, els obradors torronaires treuen al mercat propostes d'allò més originals. Des de torrons inspirats en el pastís de pastanaga fins a un cremós de gingebre amb te matcha.

Tradicció torronaire reinventada

Fa un any que Àngel Jubete va decidir obrir les portes d'un nou obrador torronaire a Agramunt: Virginias. És la darrera incorporació a la família dels dolços en aquesta vila. No hi falten els tradicionals, de forma esfèrica, a base de mel, sucre, avellanes i pa d'àngel. Al catàleg també trobaran propostes com el torró de *cheesecake* o el de xocolata Ruby amb pètals de rosa i caramels.

Un restaurant Atípic

L'octubre de 2013 la Irina i en Manel van decidir instal·lar l'Atípic davant de l'espai que acull l'art contemporani de Guinovart. És un restaurant on la cuina d'autor es fusiona amb els productes de proximitat. Les costelles de porc cuinades a baixa temperatura amb mel i mostassa o l'ou cuinat a baixa temperatura amb parmentier de patata, sobrassada i oli de tòfona són algunes de les propostes més estimades pels seus comensals.

Si decidiu descobrir aquesta part de l'Urgell, us recomanem anar fins al Pilar d'Almenara. A poc més de sis quilòmetres d'Agramunt s'hi aixeca

aquesta torre de vigilància que data del segle XI. És l'únic testimoni que es conserva de tot un conjunt defensiu que actualment resta derruït.

TURISME ACTIU

El poble de "les noies"

Al terme municipal d'Agramunt es troba el petit nucli de les Puelles. El seu nom prové del llatí i sí, significa 'les noies'. La visita a Agramunt es pot complementar amb una excursió fins a aquest indret a poc més de tres quilòmetres. La vila es va originar al voltant d'un castell medieval, avui desaparegut, que estava situat a la part alta.

L'Urgell en carruatge

Una bona manera de recórrer la zona és a cavall. A les Puelles, l'Hípica Obrint Camí ofereix aquesta opció. Els més atrevits, poden fer el trajecte a cavall, però per a qui s'ho vulgui prendre amb més calma, hi ha l'opció d'agafar un carruatge per descobrir amb total comoditat el paisatge urgellenc, transitant pels camins que connecten els seus nuclis principals.

La Casa de la Xocolata

Al bell mig d'Agramunt s'aixeca un equipament que ben bé podria ser propietat de Willie Wonka. A la Casa de la Xocolata es pot degustar la tradicional xocolata a la pedra en totes les seves formes. Us recomanem una bona tassa de xocolata desfeta acompanyada d'algun dels dolços casolans que ofereixen en aquesta parada obligatòria per als més llaminers.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

CAIXABANKIA

Les fusions bancàries que s'anunciaven arran de la reconeguda pèrdua de rendibilitat del sector han esclatat amb la confirmació de les converses entre CaixaBank i Bankia per una suma que donaria peu a la creació de l'entitat d'estalvis més gran de l'Estat espanyol. En un sector sensible com el bancari, les lògiques financeres que marcarien qualsevol operació corporativa queden superades per derivades laborals, socials i, sobretot, polítiques. No cal repassar gaire l'hemeroteca dels últims dies per veure com aquestes i altres derivades estan marcant les anàlisis, més enllà de les purament econòmiques.

Caldria, doncs, posar un marc financer a aquesta operació que ja avança de manera imparable. La concentració ha format part del manual bancari des de ja fa més de vint anys. El 1998, el Banc de Bilbao i el Banc de Biscaia feien el primer pas del ball d'integracions que, després d'un parèntesi, es va reprendre arran de la crisi financera del 2008 i anys successius. La lògica d'aquella segona onada anava més enllà de la creació d'entitats més grans i, en molts casos, va ser una veritable plataforma de salvació d'entitats alimentades per un mercat immobiliari que es va manifestar clarament indigest.

La tercera onada que comença ara torna a una lògica més econòmica. Hi ha un punt de partida que és la importància de la mida en un context de marges reduïts. En bona part, la rendibilitat passa per reduir al màxim els costos estructurals davant la forçosa necessitat d'enfortir-se financerament no només perquè així ho dicten les normatives internacionals, sinó perquè –arran de la crisi del coronavirus– s'albiren temps de greus dificultats, amb particulars i, sobretot, empreses que patiran les greus dificultats que provoca la situació de pandèmia internacional. S'acosta un període de gran morositat i només s'espera que hi puguin plantar cara entitats amb múscul financer.

La creació del que seria el primer banc de l'Estat per volum d'actius, al voltant de 650.000 milions d'euros, està en la línia del que dicten aquests nous temps. Si l'operació es materialitza no és difícil pronosticar que vindran temps d'ajustos en estruc-

tura, amb reduccions de personal i tancaments d'oficines per evitar duplicitats.

Aquest és un dels primers perills de l'operació, però no l'únic. Només des del punt de vista financer, aquest mateix dilluns l'agència de qualificació Moody's posava aigua al vi de la fusió amb una nota en la qual, per destacar-ne un titular, adverteix que "la fusió no crearia un banc més fort". Entre altres aspectes de risc de l'operació, Moody's recorda el diferencial en les posicions de les dues entitats, ja recollides en la mateixa valoració que en fa l'agència (CaixaBank té una qualificació tres graus per sobre de Bankia, que està a només un esglauó de tenir consideració d'operació especulativa –el que es coneix com a bo porqueria–), hi haurà un increment notable dels crèdits considerats de risc. O sigui, que la valoració creditícia de CaixaBank apunta a la baixa. Almenys per a Moody's.

Aquest diferencial de posició entre CaixaBank i Bankia és un dels aspectes que cal tenir present en una fusió que no és arriscat qualificar com una absorció. CaixaBank té un valor en borsa més elevat que Bankia i més volum d'actius, d'oficines i de treballadors. Però, tot i entrar amb més força en la nova societat, la presència de l'Estat, que és el principal accionista de Bankia per la forta aportació de diner públic que va ser necessari per rescatar no ja el banc en si, sinó els seus clients i creditors, és un altre dels dubtes de l'operació: saber fins a quin punt l'Estat exercirà la influència en la nova entitat.

Perquè una de les particularitats de l'operació és la derivada política. Primer per la infreqüent intervenció directa de l'Estat en una operació mercantil entre entitats privades. No deixa de ser normal: s'ha de vetllar per una inversió de 24.000 milions d'euros públics en ajuts a Bankia. D'aquests, no se n'han arribat a recuperar ni 4.000 milions. L'Estat hauria de desitjar recuperar el màxim d'aquesta inversió. No serà fàcil, perquè tant les resolucions

europnees sobre algunes pràctiques de la banca espanyola en general com el judici a Bankia en concret per la controvertida sortida a borsa comporten un risc de costos addicionals en un futur.

La segona dificultat arriba, per dir-ho suaument, per l'enrarinat clima polític que la rodeja. L'afany madrileny de sumar poder financer al poder polític que ja ostenta és al darrere del reforç de Caja Madrid en el passat, convertit posteriorment en Bankia. La mala salut financera d'aquell projecte va fer trontollar l'estratègia i l'arribada d'una entitat catalana en origen a liderar el nou projecte financer topirà de ben segur amb recels, com a mínim. Tampoc s'ha d'esperar la benvinguda a Barcelona, amb sectors influents encara contrariats per un trasllat de la seu de CaixaBank a València quan alguns, potser massa il·lusionats, esperaven de La Caixa, si no suport explícit a l'independentisme, com a mínim una neutralitat que aquell moviment va desmentir. Políticament, hi ha comptes pendents per totes bandes.

Les diverses derivades de l'operació no han de deixar de banda els que haurien de ser els més interessats: els clients. Per a aquests, s'obren algunes perspectives que no es poden considerar del tot positives. Els processos de concentració acostumen a reduir les possibilitats de competència i això dona més poder als pocs operadors que quedin en el sector en forma de comissions o de canvis de condicions en els serveis. Aquesta operació i les que s'albiren en un futur (atents al BBVA i el Banc Sabadell) redueixen la competència i faciliten pràctiques menys favorables per al consumidor.

INDICADORS

Descens logístic

El mercat logístic de Catalunya va tancar el segon trimestre de 2020, en ple estat d'alarma, amb un nivell de contractació de 92.000 metres quadrats. Aquesta contractació suposa un 14,8% de reducció respecte al volum que s'havia registrat en el mateix període de 2019, que va ser de 108.000 metres quadrats, segons dades de la consultora especialitzada Savills Aguirre Newman.

El preu dels pisos resisteix

El preu de l'habitatge va pujar el 2,3% a Catalunya durant el segon trimestre, una taxa nou dècimes inferior a la variació anual del primer trimestre, segons l'Índex de Preus de l'Habitatge (IPV) de l'INE. Pel que fa el preu de l'habitatge nou, va pujar el 7,2%, el mateix índex que el primer trimestre, mentre que els de segona mà van pujar l'1,8% davant el 2,7% d'entre gener i març.

SOUND AND VISION

Ramon Solé / ramonsolemusic.com

‘Laurel Canyon: A Place In Time’

La Florència del Renaixement, el París dels anys 20, el Manchester del tombant dels 80-90... La història de l'art és plena d'ocasions en què, no saps per què, els astres s'alineen i apunten a un moment i un lloc concrets i passen coses màgiques. Entre 1965 i 1975 un d'aquests fenòmens va donar forma a bona part de la música popular nord-americana de l'època, i va passar en una ciutat molt concreta; de fet, en un barri molt concret situat als turons boscosos de Hollywood Hills, a la perifèria de Los Angeles. El que es va generar allà durant aquells deu anys és espectacular, però el més bonic són les circumstàncies en què es va generar. Aquesta història s'explica de forma magnífica al documental *Laurel Canyon: A Place In Time*, dirigit per Alison Ellwood, estrenat aquest mateix any i que podeu assaborir a Movistar+.

A mitjan anys 60 Laurel Canyon era un barri de cases assequibles, la qual cosa el va convertir ràpidament en destí natural d'artistes joves. Fins aquí, res que diferenciï aquest cas dels barris de Gràcia o el Born de Barcelona, per exemple. El que no és tan normal és que anant a buscar el pa un dimarts qualsevol et podies trobar Joni Mitchell o Jackson Browne o Carole King o The Byrds, Buffalo Springfield, Brian Wilson, Jim Morrison, Gram Parsons, Eric Clapton, Linda Ronstadt, Fleetwood Mac, The Eagles, James Taylor, Graham Nash, Frank Zappa o The Mamas & the Papas, entre d'altres. Una concentració de talent i de

mites del rock tan bèstia que costa de creure que fos veritat. El cas és que molts d'ells hi van coincidir en les primeres etapes de les seves carreres, quan encara no eren tan famosos i els recels i els egos no estaven tant pels núvols. Això va convertir aquell barri en una comunitat en què tothom es coneixia, tothom entrava a casa de tothom, es compartien idees i melodies, tothom s'encoratjava mútuament, compartia festes, drogues, llit, etc., tot plegat en una bombolla de llibertat, joventut, creativitat i bon rotllo que per força havia de generar meravelles. Sona tan idíl·lic que fa ràbia, però és que realment va ser així.

El documental, dividit en dos episodis de poc més d'una hora, explica tot això amb testimonis dels protagonistes i una pila d'imatges de totes aquestes situacions quotidianes a casa de l'un i de l'altre, i explica la posterior evolució de cada artista i grup en el context de l'època. D'aquesta manera, Laurel Canyon esdevé un punt de pivotatge per explicar l'auge del somni *hippie*, que va tocar el cel a Woodstock el 1969 i va caure en picat aquell mateix any amb els crims de la família Manson i les morts del festival d'Altamont, el moviment antibel·licista i la brutalitat de la resposta de l'administració Nixon, etc., i com tot això anava influïent en els artistes i la seva obra.

Al final, com tots els somnis, el de Laurel Canyon es va anar acabant, al ritme que avançaven els 70 i els seus protagonistes s'anaven fent més i més grans. Però la llegenda d'aquell barri i la màgia d'aquells deu anys han perdurat en el temps, en les cançons i els discos, com un testimoni del que pot passar quan un grup d'esperits afins, talentosos i lliures s'apleguen en un lloc i un moment en el temps.

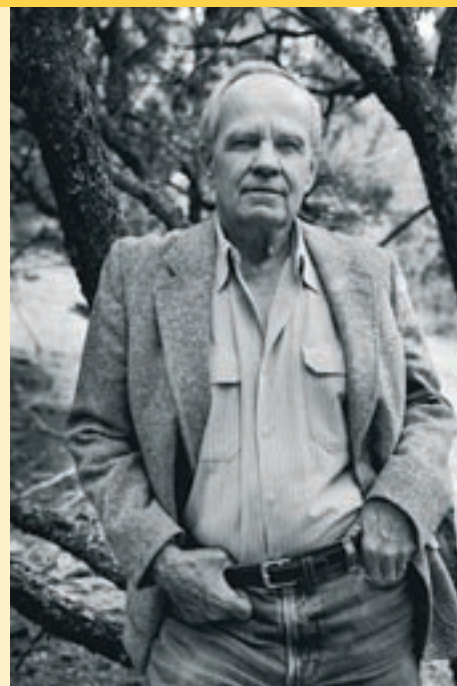
ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

Ebullició creativa a la frontera

Tinc el mal costum de no creure'm gairebé res fins que no ho constato en primera persona. Per això abans de llençar les campanes al vol per alguns dels autors més celebrats de les lletres anglosaxones modernes, he volgut llegir-ne alguna obra. I la veritat és que no sempre han superat la prova. Noms celebradíssims com Martin Amis, Chuck Palahniuk o Gore Vidal m'han deixat més fred que calent, i altres de més reputats encara com Thomas Pynchon o el mateix William Faulkner ni tan sols han aconseguit que en finalitzés la lectura. En el cas d'aquest darrer, víctima en més d'un títol d'una proliferació descriptiva que m'ha ofegat de tal manera la capacitat d'imaginar-me els paisatges que he preferit encetar llibres d'autors amb menor pedigrí.

El primer llibre que vaig comprar de Cormac McCarthy va ser *No és país per a vells* (2005) poc temps després de veure'n l'adaptació cinematogràfica que van fer-ne els germans Coen, amb un Javier Bardem en el paper del delinqüent i assassí Anton Chigurh, identificable per un pentinat impossible. Tenint fresques encara les imatges de la pel·lícula vaig deixar la novel·la reposant durant més de deu anys, fins que a finals de 2017 vaig pensar que ja

n'havia oblidat prou detalls de l'argument per a recuperar-la. La lectura va resultar una de les més gratificants de l'última dècada, un llibre situat a la frontera entre els Estats Units i Mèxic que no dona cap mena de treva. En la millor tradició *hard-boiled* de la novel·la negra, l'acció és trepidant i l'argument està relligat amb tanta destresa que quan arribes a la pàgina 242 desitjaries estar tot just en el pròleg i que allò no tingués final.

Potser enganyat per aquesta perfecció i també pels elogis desmesurats que sovint ha generat una altra novel·la vint anys anterior, *Meridià de sang*, vaig córrer a trobar-ne un exemplar en català i em vaig submergir en el que esperava que fos una lectura igualment captivadora. L'error va quedar en evidència després de dues hores de passar pàgines sense trobar en absolut aquella màgia que desprèn *No és país per a vells*, més enllà d'un primer fragment suggeridor. Per temàtica ja no m'he atrevit a llegir-ne *La carretera*, una obra postapocalíptica que va guanyar el Pulitzer del 2007, i del qual també se'n va fer una versió pel cinema. Doncs res, que ara tinc un llibre de McCarthy que guardo dins d'una caixa forta, i un altre del mateix autor que vendria deu vegades més econòmic del que em va costar.

Dimarts, 19 de juliol de 2005
Cormac McCarthy publica 'No és país per a vells'

PONTS DE LLEGENDA

Xavier Roviró
i Carme Rubio

EL PONT DE TORROELLA

Al mig de la Plana de Vic, en terrenys de Gurb, hi ha el pont de Torruella, molt ben amagat entre els camps dels plans de Torroella o de Palau. El pont passa per sobre de la riera del Sorreigs, la qual acaba desembocant al riu Ter un quilòmetre més avall. El Pont de Torruella es troba prop de Manlleu i de Santa Cecília de Voltregà i també se'l coneix com el Pont del Dimoni o de les Bruixes. El seu nom presenta variants que mostren una gran vacil·lació en la pronúncia: 'Torroella', 'Torruella' o 'Turruella'.

El pont de Torruella

ALBERT LLIMÓS

vegades més d'un cop, havia de travessar els Sorreigs per anar a menar el tros. Molt sovint trobava que la passera, la palanca o les pedres se les havia emportat el riu aigües avall. I era una gran feina tornar-ho a muntar tot un altre cop. Aquesta situació el feia perdre molt de temps, justament allò que més li faltava. Semblava fet expressament: el dia de més feina, segur que no podia travessar el riu. Un matí d'estiu molt calorós i amb molta feina de la sega, va haver de travessar els Sorreigs unes quantes vegades. Quan clarejava, ja havia hagut de muntar la palanca que el dia abans un temporal s'havia emportat i aquella mateixa tarda va tornar a descarregar una bona tamborinada que, un cop més, es va endur la passera. El pobre home ja n'estava ben tip.

Feia molt de temps que pensava la manera de fer-hi un pont que aguantés les revingudes del riu, però era molt car i demanava molts mesos de feina. Sense pensar-s'ho gaire, va dir:

—Tant de bo que hi hagués un pont aquí! Encara que fos del dimoni!

Quan començava a fer una petita passera per poder tornar a casa, va veure que se li acostava un home tot vestit de negre. Aquell home li va dir que ell faria el pont en una sola nit i que abans que el gall cantés ja seria acabat. El preu que havia de pagar era que la primera ànima que passés pel pont havia de ser per a ell.

Van començar a sortir dimonis d'arreu i el pagès veia com el pont anava creixent i creixent molt ràpid. I es va espantar molt. Va anar a casa, i va explicar a la dona tot el que li havia passat. Després d'escoltar-lo bé, la dona li va dir que no patís, que ella ho arreglaria. I així, quan el pont gairebé estava acabat, va ben remullar un gall que dormia tranquil al galliner. El gall es va despertar de cop i va cantar tan fort que el seu cant es va sentir molt tros enllà. Amb aquestes que la dona es va posar a un cap del pont, va agafar un gat i li va escapçar la cua. El gat va sortir corrents i va travessar el pont més ràpid que el vent. Quan el dimoni va veure allò, enrabiada fins a la cua, va cridar:

—Una ànima de gat!

I a l'instant van desaparèixer el dimoni gros i tots els petits. Conten que les pedres les anaven a buscar allà on fos, encara que haguessin d'anar molt lluny, si convenia fins i tot a dalt del Montseny. D'aquestes anades i vingudes encara es poden veure algunes petjades dels dimonis: n'hi ha una molt ben marcada en una pedra a Sant Sadurní d'Osormort.

DESCRIPCIÓ

El pont de Torruella és un pont romànic que sembla que va ser construït en el segle XIV, però podria ser més antic. Situat en l'antic camí ral que anava de Barcelona a Vic, la memòria popular el considera un pont romà. Consta de tres arcades desiguales, fabricat tot en pedra i amb baranes. Té aproximadament de 36 a 38 metres de llargada i l'amplada es d'uns 3,20 metres. Avui és perfectament transitable a peu.

LLEGENDA

Diuen que en aquest pont encara hi falta una pedra, l'última, que l'havia de posar el diable i no va ser-hi a temps. Si un s'hi fixa bé, es veu el lloc on falta aquesta pedra, al capdamunt del pont. Els dimonis van treballar dur durant tota la nit, però no van poder complir el tracte acordat i no van acabar l'obra a temps. La gent de per allà no dubten gens ni mica que els dimonis van fer el pont: diuen que és una mica deforme; però també asseguren que en aquella època era molt difícil de construir una obra d'aquestes característiques, i que els devia haver costat molta feina aixecar-lo.

Expliquen que els diables van alçar el pont en una nit. Quan començava a fer-se fosc, encara no hi era posada ni una pedra, només hi havia aquelles passeres que amb prou feines deixaven travessar el Sorreigs, però en fer-se clar ja s'havia aixecat tot, tan sols hi faltava la pedra final.

La història va començar quan el pagès del mas Torroella treballava els camps de l'altre costat del riu. Cada dia, i a

- 1 Pont de Queralt
- 2 Pont Vell de Roda
- 3 Pont del Remei
- 4 Pont de Manlleu
- 5 Pont d'en Bruguer
- 6 Pont d'en Cabreta
- 7 Pont de Sau i Querós
- 8 Pont de Camprodon
- 9 Pont de Torruella

REFRANY

Mal temps, dia de ponts i cova

ALEGRIA INTERIOR

Jordi Soler / jordi@alegriainterior.com

Ubuntu

Ubuntu és una de les paraules que forma part del meu petit diccionari de paraules poderoses. Prové de la dita sud-africana “umuntu, nigumuntu, nagamuntu” i en la llengua zulu significa quelcom semblant a: “Jo soc el que soc per allò que tots som.” De fet *ubuntu* és molt més que una simple paraula, és una filosofia de vida, una forma d'entendre els altres i un mateix i que sense els altres no som.

La meua mà no té cap sentit sense l'existència del cos del qual forma part i per altra banda, si al meu cos li falta la mà es veurà seriosament limitat. Segons l'*ubuntu*, un individu no és res sense els altres però és una baula necessària perquè els altres puguin avançar.

Si repassem una mica d'història i estudiem

el moviment que va liderar Nelson Mandela a favor de la reconciliació entre el poble sud-africà entendrem el poder d'aquest concepte. Després d'haver estat empresonat 27 anys per lluitar contra la segregació racial al país va sortir i va saber perdonar el govern que l'havia tancat. Va empatitzar amb la minoria blanca que tenia el poder econòmic i no va utilitzar el seu poder polític per encetar un conflicte perpetu. Va impulsar una organització perquè les víctimes i els repressors poguessin trobar-se i escoltar-se mútuament i així curar ferides que perjudicaven les dues parts.

Una societat o un col·lectiu que practiqui l'*ubuntu* té en compte el benestar de tots els seus membres. Quan un individu té problemes o delinqueix requereix tota l'atenció de la resta per tal d'integrar-lo novament i mantenir la fortalesa del grup. Aquesta forma empàtica de funcionar es basa en la creença en un vincle universal de compartir que connecta tota la humanitat. Per tant, no es limita a ajudar els més propers, sinó que es fa extensiu a totes les persones independentment de la seva ideologia o forma de ser.

Un conte explica que un antropòleg va posar una cistella de fruita prop d'un arbre i va proposar a un grup de nens que el que arribés primer a l'arbre es podria quedar tota la fruita. Els nens es van agafar de les mans, van avançar conjuntament i d'aquesta manera van poder arribar tots al mateix temps. Quan estaven compartint la fruita entre tots l'antropòleg els va demanar com és que no havien intentat córrer per quedar-se tota la fruita. La resposta va ser: “Ubuntu. Com podria estar feliç el primer a arribar si veia els seus companys tristos?”

Intentant fugir de falses utopies i coneixent els efectes reals que aquesta mentalitat ha provocat en un país de l'Àfrica austral jo em pregunto: què passaria si de sobte trobéssim la vacuna contra els nostres egos, les nostres pors o les nostres ambicions únicament individuals? La resposta és evident: Ubuntu.

L'HORÒSCOP

Dhanna Astròloga

Del 11-09-2020 al 17-09-2020

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Mart retrògrad inclina a mirar el passat. Si cerques una solució, mira com ho has resolt anteriorment. En l'àmbit laboral les coses es mouen i toca implementar algun canvi.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Certa nostàlgia, recordant un amor del passat. Una persona mostra interès en tu, però cal que estiguis receptiu. A la feina hi ha alguna novetat, potser companys nous.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Recuperes una amistat a qui li havies perdut la pista. Compte amb les despeses del temps de lleure, podries sobrepassar-te. Si tens fills, toca alguna conversa seriosa.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Els pensaments més pragmàtics s'oposen al que sents, i et fan sentir dividit. Tot és important, no et precipitis en cap sentit. Torna una opció laboral que creies esgotada.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Et prens la salut seriosament i estructures els teus hàbits. Reconèixer les pors i dubtes et fa més proper. Si tens un amic de confiança, obre't, pot resultar alliberador.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Gaudeixes més del teu món interior i de la connexió amb les emocions. Compte amb tensions mal canalitzades o no expressades. El ioga o la meditació poden ser bons aliats.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Posa atenció al teu descans nocturn. Podries sentir una mica d'agitació durant la nit. L'exercici físic i compartir temps amb els qui estimes, t'ajudarà a dormir millor.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Saps què vols canviar i ho faràs des de l'arrel. Prendre un pla d'acció et motiva i t'il·lusiona de cara al futur. Et preocupa el demà dels teus fills i cerques solucions.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

El sector laboral viu canvis que poden ser alliberadors o bé apuntar cap a una presa de més responsabilitat. Mart retrògrad a Casa V, porta el retorn d'un amor del passat.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Ets conscient de la teua vàlua i no acceptes segons quins tractes. Qui vulgui abusar de tu, trobarà límits. Compte a estirar més el braç que la màniga, sigues prudent.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Possible escapada amb la parella o amb la persona especial. Al sector laboral pots viure un moment tens amb algú que no pensa com tu. La prudència verbal serà una ajuda.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Si no pots viatjar, cercaràs altres maneres d'evadir-te dels problemes quotidians. Despertes interès en algú que es manté en l'anonimat, però no trigarà a fer-t'ho saber.

CINEMES

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Salvany

'Gretel & Hansel'

D'Osgood Perkins

El principal mèrit del film de Osgood Perkins és que han posat el nom de la noia al davant del seu company de conte dels Grimm. L'altre és la intel·ligent adaptació que en fa Perkins, amb format i acolorits molt personals i avançats a l'ensens que atrevits per la televisió, que haurà de recollir i projectar el surrealisme de Tarsem Singh.

Com el conte, un obscur conte de fades, el film és fosc. Aclaparador aquest nou intent de millo-

rar el cinema de terror, que busca menys ensurts. Un rodatge tranquil, accelerat per a un muntatge nerviós.

Principis del segle XIV, Baviera. Dos nens viuen amb els seus 13 i 9 anys en la més absoluta de les misèries. Amb el seu pare mort i un padrastre malnat, morts de por decideixen fugir per buscar un futur millor. Però tot el món pretindrà aprofitar-se d'ells d'alguna manera. Només un caçador bonifaci els ajudarà en el camí fins a una cabana on viu Holda (Alice Kirge), dona gran que els acollirà. A partir d'aleshores viuran, però, les seves pors més grans, que poden posar fi a les seves vides.

Amb les interpretacions molt bones de Sophia Llis, Samuel Leakey, a les quals segueixen a més de la bruixa Jessica de Gouw, Doncha Crowley, Jonathan Gunning, Charles Babalola, Giulia Dogherly, Jonathan Delaney Tynan, Nessa Last, Darlene Garr i Melody Carrillo.

SINOPSIS

AFTER. EN MIL PEDAZOS

EUA 2020. Dir. Roger Kumble. Amb Hero Fiennes-Tiffin, Dylan Sprouse i Josephine Langford. Comèdia. Ha passat un temps, i Hardin encara no se sap si és realment el noi profund i reflexiu de què Tessa es va enamorar. Ella vol allunyar-se'n, però no és tan fàcil. Tessa s'ha centrat en els estudis i comença a treballar com a becària a Vance Publishing. Allà coneix Trevor, un nou i atractiu company de feina que és exactament el tipus de persona amb la qual hauria d'estar. Seqüela de la pel·lícula *After*.

ANTEBELLUM

EUA 2020. Dir. Gerard Bush i Christopher Renz. Amb Janelle Monae, Kiersey Clemons i Jena Malones. Terror. Verónica Henley és una autora d'èxit que es troba tancada en una realitat horrible, a cavall entre el temps actual i l'època de la Guerra Civil nord-americana, una època en la qual regnava l'esclavitud. Verónica haurà de descobrir el complicat misteri darrere de tot abans que s'esgoti el temps.

LA BODA DE ROSA

Espanya 2020. Dir. Icíar Bollaín. Amb Candela Peña, Sergi López i Nathalie Poza. Comèdia. A punt de fer 45 anys, Rosa s'adona que ha viscut sempre per als altres i decideix marxar, deixar-ho tot i prémer el botó nuclear. Vol prendre les regnes de la seva vida i complir el somni de tenir un negoci propi. Però aviat descobrirà que el seu pare, els seus germans i la seva filla tenen altres plans, i que canviar de vida no és tan senzill si no ho diu el guió familiar.

LA CAZA

EUA 2020. Dir. Craig Zobel. Amb Betty Gilpin, Hilary Swank, Wayne Duvall. Terror. Dotze estranys es desperten al mig d'un bosc amb moltes preguntes sense resposta. On som? Com vam arribar fins aquí? I per què o amb quin propòsit hi som? La resposta a totes aquestes preguntes és la caça, un joc macabre ideat per membres de les elits globals.

LAS NIÑAS

Espanya 2020. Dir. Pilar Palomero. Amb Andrea Fandos, Natalia de Molina

i Carlota Gurpegui. Drama. Celia és una nena d'11 anys que estudia en un col·legi de monges a Saragossa i viu amb la seva mare Adela, una vídua de 30 anys que somia que la seva filla tingui tot allò que ella no va poder tenir, com, per exemple, l'oportunitat d'anar a la universitat. Però un dia arriba Brisa, una nova companya que prové de Barcelona, que l'empeny a una nova etapa a la seva vida: l'adolescència.

LOS NUEVOS MUTANTES

EUA 2020. Dir. Josh Boone. Amb Anya Taylor-Joy, Maisie Williams i Rosario Dawson. Ciència-ficció. Cinc joves mutants que acaben de descobrir les seves habilitats han estat tancats en unes instal·lacions secretes contra la seva voluntat. Lluitaran per escapar del seu passat i salvar-se a si mateixos. Junts, el seu objectiu serà escapar dels seus pecats passats i salvar-se a ells mateixos. Adaptació dels còmics Marvel.

MY HERO ACADEMIA

EUA 2020. Dir. Kenji Nagasaki. Animació. Un nou malvat anomenat Nine, està buscant a Tomura

Shigaraki. Per això decideix atacar l'illa de Nabutô.

PADRE NO HAY MÁS QUE UNO

Espanya 2020. Dir. Santiago Segura. Amb Santiago Segura, Toni Acosta i Martina D'Antiochia. Amb el triomf de l'assistent virtual Conchi, Javier s'ha convertit en el líder del xat de mares i tot va sobre rodes. Sembla tenir-ho tot sota control, però la notícia inesperada de l'arribada d'un nou nadó ho posa tot cap per avall... i per rematar, arribarà la sogra.

SALIR DEL ROPERO

Espanya 2020. Dir. Ángeles Reiné. Amb Verónica Forqué, Rosa María Sardà i David Verdaguer. Comèdia. Eva, una jove prometedora advocada espanyola resident a Edinburg, veu perillar els seus plans de boda quan l'hereu d'una ultraconservadora família escocesa s'assabenta que la seva iaia Sofia ha decidit casar-se amb la seva millor amiga.

TENET

Regne Unit 2020. Dir. Christopher Nolan. Amb John David Washington, Robert Pattinson i

Elizabeth Debicki.

Thriller. Armat amb tan sols una paraula, Tenet, el protagonista d'aquesta història haurà de lluitar per la supervivència del món sencer en una missió que el porta a viatjar a través del fosc món de l'espionatge internacional, i l'experiència del qual es desdoblegarà més enllà del temps lineal.

TRASTO

Canadà 2019. Dir. Kevin Johnson. Animació. Trasto és un gos que viu amb tots els luxes i sense cap complicació al costat de la seva rica propietària, però quan aquesta mor el gos haurà d'aprendre a viure sense cap dels capricis als quals està acostumat. Sense diners i fora de la mansió on sempre havia viscut, Trasto ha de fer front als perills del carrer fins que el seu camí es creua amb Zoe, una jove que l'acull a casa seva. No obstant això, la tranquil·litat no arriba per a Trasto quan ha d'evitar ser atrapat pels cobejosos nebots de la seva antiga propietària, que el necessiten per cobrar l'herència que ha deixat íntegrament a Trasto.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	Padre no hay más que uno	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00	-

RIBES DE FRESE		Divendres	Dissabte	Diumenge
Catalunya	Smuggling Hendrix	-	19.00	-

RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Tenet	19.15	19.15	19.15	21.30

VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	Dilluns i dimarts	Dimecres i dijous
Sucre	Las niñas	15.50, 17.45, 19.50 i 22.00	11.55 (dg), 15.50, 17.45, 19.50 i 22.00	19.15 i 21.45	19.15 i 21.45
	After. En mil pedazos	15.50, 18.00, 20.10 i 22.20	11.35 (dg), 13.55 (dg), 15.50, 18.00, 20.10 i 22.00	17.35, 19.00, 19.50 i 22.00	17.35, 19.00, 19.50 i 22.00
	Antebellum	20.10 i 22.15	20.10 i 22.15	19.40 i 22.00	19.40 i 22.00
	Tenet (VOSE)	21.40	21.40	21.35	21.35
	Los nuevos mutantes	16.00	16.00	19.45	19.45
	Tenet	16.00, 17.25, 18.50 i 21.25	11.30 (dg), 16.00, 17.25, 18.50 i 21.25	19.10 i 21.20	19.10 i 21.20
	La boda rosa	22.20	22.20	22.00	22.00
	Trasto	16.15 i 18.10	11.45 (dg), 16.15 i 18.10	-	-
	La caza	19.35 i 22.05	11.50 (dg), 19.35 i 22.05	22.00	22.00
	Pare no hay más que uno 2	16.20, 18.15 i 20.10	11.30 (dg), 14.20 (dg), 16.20, 18.15 i 20.10	19.50	19.50 (dc) i 19.30 (dj)
	Salir del ropero	16.20, 18.15, 20.00 i 22.15	11.50 (dg), 16.20, 18.15, 20.00 i 22.15	19.35 i 21.50	21.50
	Coco (CAT)	15.45 i 17.55	11.40 (dg), 15.45 i 17.55	17.35	17.35
	My hero academia. El despertar(...)	20.15	20.15	-	19.10 (dimecres)
	Veneno	-	-	-	20.00

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Harry Potter y la piedra filosofal	12.00	-	16.30	-
	Las niñas	19.30	19.30	19.15	18.30
	Tenet	16.30 i 21.45	16.30 i 21.45 (VOSE)	21.15	20.45

GRANOLLERS		De divendres a dijous
Ocine	Tenet	16.00, 17.00, 19.15, 20.15 i 22.15
	After. En mil pedazos	16.00, 18.10, 20.20 i 22.30
	Los nuevos mutantes	16.10
	Antebellum	20.20 i 22.30
	En busca de summerland	16.15, 18.15, 20.15 i 22.15
	Tenet (VOSE)	16.00, 18.00 i 20.00 (excepte dijous)
	La veneno (VOSE)	20.00 i 20.45
	After. En mil pedazos	19.30
	Los nuevos mutantes	21.40
	Padre no hay más que uno	16.30, 17.30/ 18.30, 20.30 i 22.30
	My Hero Academia: Heroes Rising	17.00 i 19.15
	Las niñas	16.00 i 21.30
	La boda de rosa	21.45 / 22.00 (dissabte i diumenge)
	Break the silence	20.00 (dissabte i diumenge)
	Salir del ropero	16.00, 18.00, 20.00 i 22.00
	Trasto	17.00, 18.00 i 19.00
	La caza	22.30

SANT CELONI		De divendres a diumenge	De dimecres a dijous
Ocine	After: en mil pedazos	16.00, 18.10 i 20.20	18.10 i 20.20
	En busca de summerland	16.15, 20.20 i 22.30	20.20 i 22.30
	My Hero Academia: Heroes rising	18.15	18.15
	Los nuevos mutantes	22.30	22.30
	Trasto	16.00 i 17.45	17.45
	Tenet	18.10/19.30, 21.00 i 22.20	19.30, 20.30 i 22.20
	El jardín secreto	16.15	18.15
	Padre no hay más que uno	16.30, 18.30, 20.30 i 22.30	18.30, 20.30 i 22.30

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1								■				
2						■						
3		■								■		
4					■							
5							■					
6			■									■
7	■									■		
8						■						
9				■							■	
10								■				
11		■									■	
12					■							
13							■					

HORIZONTALS: 1. L'un el troba fàcil, l'altre terriblement vulgar. Malaltia pustulosa que pot escuar un búbal / 2. Pintin a setrill. Quin nyap: està a l'inrevés / 3. Per tot l'escaire. Tenien els braços deformats de tant apilar pedres. Rap escuat / 4. Retrogust del bon pernil. Permet als 4x4 circular marxa enrere / 5. A l'hora d'estudiar són els que pateixen més. Químicament radioactius i políticament conservadors / 6. Enganxades al pijama. Quan no treballa a la Borsa sol fer teràpia / 7. Del llenguatge especialitzat en el gòtic catalano-andalús. Dau al tse / 8. Plat santificat (amb massa alegria?). Disfressat com en Hobbes / 9. De la crítica a la filial. Equipari. És a la lluna, i no està sola / 10. Alteració del gust per culpa d'una estada a Malàsia. Com a color és força mediocre / 11. Mana sobre ningú. Es dedica a l'aigua i l'electricitat com si fes sardines. Al cor de la ciutat / 12. De vegades el servei és xiular-te penal. Nacionalisme en estat pura sang teutònica / 13. Per culpa del que té a sobre no pot ser rosset. Peixos afitables.

VERTICALS: 1. Doni un descans massa relaxat. Fàbrica de suor / 2. Ell no les té totes. Xalaria com la verge Maria. Romania sense cap mirament / 3. Relleu esculpit a cisell. Tan poc serioses que es dediquen a omplir barrets / 4. Finta per desconcertar els rivals d'en Guardiola. Dotat per fugir de la tala en sentit ascendent / 5. Iniciació a les iniciacions. És qüestió d'enols. Com a consonant és vibrant / 6. I aquesta vibrant. Aquell aire del qui s'ha col·locat. Com més li creix més s'enfila, l'acadèmic / 7. Turc que no fou mai del tot lícit. I aquesta bàltica no fou mai del tot soviètica / 8. Fingida, inventada. Enemics de la Zoologia Barata / 9. Precursors del recital barat. Pregària en honor del pare amb música de la Gaynor / 10. Encara al cor de la ciutat. Cicle medieval al voltant de la taula de la Generalitat. Paret del súper / 11. Entre el centre ciutat i la perifèria. Direcció de la navegació (amb ventilador) / 12. Si hi hagués pasta no hi hauria tiberis. Es pengen medalles sense ser militars ni esnobs.

SUDOKUS

AMIC

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: fàcil

		2						5
8			4			2	9	
6		9	2		1			
	9			1	4		8	6
	6			3	8			
		8			2		7	3
		6			7	9		4
9	5	7			3			
		1		6			3	

Dificultat: molt difícil

		8					7	
9	3		4					
			3	8				5
4		3	7			9		
	6					9	8	4
5				3			1	6
	4		1	6				8
					7			

SOLUCIONS

4	2	1	9	6	5	8	3	7
9	5	7	8	4	3	6	1	2
3	8	6	1	2	7	9	5	4
5	1	8	6	9	2	4	7	3
7	6	4	5	3	8	1	2	9
2	9	3	7	1	4	5	8	6
6	7	9	2	5	1	3	4	8
8	3	5	4	7	6	2	9	1
1	4	2	3	8	9	7	6	5

Dificultat: fàcil

1	2	6	8	5	7	4	3	9
3	4	9	1	6	2	5	7	8
5	8	7	9	3	4	2	1	6
7	6	1	5	2	9	3	8	4
8	9	2	6	4	3	1	5	7
4	5	3	7	1	8	9	6	2
2	7	4	3	8	1	6	9	5
9	3	5	4	7	6	8	2	1
6	1	8	2	9	5	7	4	3

Dificultat: difícil

S	O	S	T	R	E	■	B	A	R	B	S
A	R	E	A	N	A	Z	■	N	A	V	S
N	L	L	A	U	N	E	R	■	U	T	
M	A	L	A	C	I	A	■	O	C	R	E
I	I	A	U	A	L	I	■	L			
G	R	I	A	L	■	T	I	G	R	A	T
A	R	G	O	T	I	C	■	U	D	A	
I	J	■	A	N	A	L	■	I	S	T	A
C	O	L	Z	E	S	■	T	O	R	I	S
A	G	L	A	■	O	I	C	C	A	R	T
O	L	I	■	I	P	C	I	S	■	R	A
S	E	N	Z	I	L	■	L	■	B	U	B
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

NO POTS VEURE EL 9 TV?

Resintonitza
el teu televisor

Si vius en un pis amb antena comunitària,
truca al teu antenista de confiança.

EL 9 TV La televisió d'Osona. Sempre al teu costat.